Από τις σπασμένες βιτρίνες ως την εξέγερση – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Και για τη Chanel θα μας ρωτήσουν, και για τη Celine της λεωφόρου Montaigne που άδειασε, και για τις βιτρίνες της Louis Vuitton, της Hermès και της Dior που ράγισαν και σπάσανε, και για τις τσάντες που την επομένη πουλιόντουσαν στο internet με τα αντικλεπτικά tags ακόμα πάνω. θα μας ρωτήσουν αν "τα εγκρίνουμε", λες και περίμενε κανείς στους δρόμους του Παρισιού τη δική μας βούλα και έγκριση. Η απάντηση δεν βολεύει κανέναν: στην τελική, δεν μας ενδιαφέρει κιόλας αν έγινε πλιάτσικο στη Chanel, ούτε το κάθε σπάσιμο καταστήματος πολυτελών ειδών ή η κάθε απαλλοτρίωση σε σούπερ μάρκετ και αλυσίδες. Μας ενδιαφέρει τι αποκαλύπτουν αυτές οι πράξεις για τη σχέση των εξεγερμένων με την κοινωνία στην οποία ζουν. Μας ενδιαφέρει γιατί ένας δεκαεξάχρονος από το Créteil ή το Seine-Saint-Denis ένιωθε πάντα ότι οι συγκεκριμένες γειτονιές ή διαμέρισματα του Παρισίου δεν τον χώραγαν και δεν τον δέχονταν, και γιατί για ένα βράδυ αποφάσισε ότι μπορούσε να την… οικειοποιηθεί. Το επόμενο πρωί, η Chanel στη λεωφόρο των Champs-Élysées ήταν ντυμένη με μεταλλικό πλέγμα, σαν στρατόπεδο. Πιο ειλικρινή εικόνα για το τί ακριβώς είναι αυτά τα διαμερίσματα του Παρισίου για τα παιδιά των προαστίων και για τους ανθρώπους όλων των υπόλοιπων γειτονιών δύσκολα θα βρει κανείς

Όλα ξεκίνησαν στις 17 Σεπτέμβρη, όταν οι εργαζόμενοι ενός λυκείου στο Créteil κινητοποιήθηκαν ενάντια στις ελλείψεις προσωπικού και οι μαθητές έκλεισαν την πόρτα του σχολείου τους: τάξεις των 35, λυόμενες αίθουσες που σιγοβράζουν ή

παγώνουν, ένα Parcoursup (σαν τις Πανελλαδικές Εξετάσεις) που κρίνει από τα 16 ποιος αξίζει να σπουδάσει. Την 1η Οκτώβρη ήταν σε κινητοποίηση 1.027 λύκεια και έγιναν κοντά στις 2.000 προσαγωγές, κυρίως ανηλίκων, στη Lens ένας δεκαπεντάχρονος έχασε το χέρι του από χειροβομβίδα της αστυνομίας, στην Tours ένας δεκαεξάχρονος την όραση από το ένα του μάτι. Στις 17 Οκτώβρη, μια μέρα με διαδηλώσεις ενάντια στην ακρίβεια σε όλη την χώρα, βγήκε στον δρόμο πάνω από μισό εκατομμύριο κόσμος και το δημαρχείο της Limoges καιγόταν. Μάλιστα, αυτές οι Παν-Γαλλικές διαδηλώσεις οργανώθηκαν σε μεγάλο μέρος τους μέσα από κωδικοποιημένα καλέσματα στα social media της νέας γενιάς (τύπου TIkTok). Ο Μακρόν σε διάγγελμά του υποσχέθηκε αντίποινα και βία, χωρίς εννοείται να αγγίξει κανένα αίτημα, όπως απαντά πάντα το κράτος όταν το στριμώχνεται και η εξουσία του κλονίζεται, όταν δέχεται μεγαλύτερη αντίδραση και οργή απ’ όση περίμενε.

Ένα άλλο πολιτικό υποκείμενο

Το κράτος δεν έχει φυσικά άλλη απάντηση, γιατί το υποκείμενο που εξεγείρεται σήμερα στη Γαλλία είναι διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα. Είναι μαθητές και φοιτητές που διατυπώνουν δημόσια πολύ αληθινά αιτήματα, λαϊκά στρώματα που ξεσηκώνονται ενάντια στο κόστος ζωής, είναι ένα δεκαπεντάχρονο παιδί του προαστίου χωρίς αιτήματα που να χωράνε σ’ ένα δελτίο τύπου, που μπορεί να εξεγερθεί χωρίς συγκροτημένο πολιτικό πλαίσιο, αρκεί να ανοίξει η δυνατότητα της σύγκρουσης. Οι παρέες του, οι “συμμορίες” των καναλιών, δεν μιλούν τη γλώσσα κάποιας Αριστεράς ή κάποιας Αναρχίας, δεν είναι όμως ούτε και μια χούφτα μπαχαλάκηδες. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία είναι ανοιχτές, αυθόρμητες και, κάπως οξύμωρα, οργανωμένες: χωρίς αρχηγό και πρόγραμμα, με μια τεχνογνωσία που πέρασε από χέρι σε χέρι, από τα κίτρινα γιλέκα ως τις νύχτες μετά τη δολοφονία του Ναέλ, το 2023. Η κλιμάκωση δεν είναι καινούργια σαν φαινόμενο, αλλά η έκτασή της είναι. Αιτήματα και συγκρούσεις είναι το ίδιο κίνημα, που απλώς μιλάει δύο γλώσσες.

Μπροστά του όλοι μένουν αμήχανοι. Το κράτος ψάχνει τον

“εγκέφαλο” και τον βρίσκει, φυσικά, στην Ανυπότακτη Γαλλία. Η Αριστερά στήνει ανθρώπινες αλυσίδες γονιών ανάμεσα στα ΜΑΤ και στους μαθητές και διαφέρει από τους άλλους μόνο στη μορφή: κάνει τα παιδιά θύματα για να παίξει τον “υπεύθυνο ενήλικα”, ενώ στην ουσία ξεχωρίζει κι αυτή τους “καλούς” με τα νόμιμα αιτήματα από τους “κακούς” ταραξίες. Τα παιδιά πέρασαν από δίπλα της και πήγαν κατευθείαν στα ΜΑΤ. Η ακροδεξιά βλέπει μετανάστες και ζητά αφαιρέσεις ιθαγένειας. Τρεις απαντήσεις, μία παραδοχή: ότι αυτά τα παιδιά **δεν** μπορεί να είναι πολιτικά υποκείμενα.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ρητά πως δεν πρόκειται για ζήτημα μετανάστευσης αυτό καθαυτό, όπως θέλει η ακροδεξιά. Η καταγωγή μετράει μόνο όσο την κάνει κριτήριο διαλογής το ίδιο το κράτος, στους ελέγχους ταυτότητας, στα μπλόκα της τροχαίας κτλ. Το επίδικο είναι οι κοινωνικές συνθήκες όσων διεκδικούν μέσω της βίας το κομμάτι του δυτικού τρόπου ζωής που τους “υποσχέθηκαν” χωρίς να τους δώσουν ποτέ πρόσβαση: ένα σχολείο ίσων ευκαιριών που έγινε λυόμενα με κατσαρίδες, κι έναν πλούτο που θα “διαχεόταν” κάποτε και προς τα κάτω (όπως είχαν υποσχεθεί το Γαλλικό κράτος και η κυβέρνηση), έστω όσος χρειάζεται για να επιβιώσεις. Οι ίδιοι το έγραψαν στα ρολά των μαγαζιών που άδειασαν, “Vive le ruissellement” (Ζήτω η διάχυση) σε ένα Franprix, “C’est pour les lycéens” (Αυτό είναι για τα λυκειόπαιδα) στο διπλανό Monoprix.

Πάνω στο πλιάτσικο στήνεται πάντα η δαιμονοποίηση: το παιδί γίνεται κλέφτης, ο κλέφτης τέρας, και το τέρας δεν έχει ούτε πολιτική ούτε θέση στην κοινωνία. Στο Παρίσι όμως το πλιάτσικο δεν ήταν γενικευμένο. Εκεί όπου έγινε θέαμα, χτύπησε τη λεωφόρο Montaigne, τα Champs-Élysées και την place Vendôme, γκέτο των πλουσίων όπου κανείς, πλην μιας πλούσιας τάξης, δεν ζει την καθημερινότητά του, σε μια μητρόπολη κομμένη σε θύλακες που δεν μοιράζονται ούτε χώρο ούτε ευκαιρίες. Αυτό δεν κάνει το πλιάτσικο αυτομάτως απελευθερωτικό. Το παιδί που τρέχει με μια τσάντα Louis Vuitton στον ώμο δεν καίει το είδωλο, το αρπάζει, και ζητάει θέση στο τραπέζι του

καπιταλιστικού φαντασιακού, όχι άλλο τραπέζι.

Οι βιτρίνες έγιναν πρωτοσέλιδα, η καύσιμη ύλη όμως βρίσκεται αλλού: στη δυσμένεια που προκαλείται στην απλή καθημερινότητα από την κοινωνική θέση του εξεγερμένου, όταν αυτή αποσταθεροποιείται και υπόκειται σε ακόμα μεγαλύτερες στερήσεις. Με πιο απλά λόγια, όταν η τιμή στα τρόφιμα, στα είδη πρώτης ανάγκης και στο καύσιμο ανεβαίνει ραγδαία, και φέτος το φθινόπωρο το πετρέλαιο κίνησης στη Γαλλία πιάνει τιμές ρεκόρ.

Η εποχή των νέων επαναστάσεων και η ανάγκη ενός πλαισίου

Από το πετρέλαιο κίνησης ξεκίνησαν και τα Κίτρινα Γιλέκα το 2018. Ένα κίνημα ενάντια σε έναν φόρο καυσίμων βρέθηκε μέσα σε δύο εβδομάδες σε μια δυναμική συγκρούσεων που αυτονομήθηκε από τα αρχικά του αιτήματα, και όταν η κυβέρνηση πάγωσε τον φόρο, δεν γύρισε σπίτι του. Ο αγώνας είχε υποστεί "αλλοίωση", είχε μεταμορφωθεί. Το να σπάσεις το πλαίσιο μέσα στο οποίο σε έκλεισαν είναι ήδη μια μορφή αυτονομίας· το να μην μπορείς έπειτα να θέσεις το δικό σου είναι το όριό της, και τα κίτρινα γιλέκα κατέληξαν σε μια σύγκρουση χωρίς όρια, πλαίσιο και στρατηγική αυτονομία. Δεν έφταιγε η βία· λάθος είναι να αντιπαραθέτουμε μηχανικά τα αιτήματα στη σύγκρουση, όπως κάνει σήμερα η Αριστερά με τους μαθητές. Έφταιγε ότι η σύγκρουση αποσυνδέθηκε από τις ανάγκες που τη γέννησαν, χωρίς να χτίσει δικές της δομές.

Εδώ βρίσκεται το κρίσιμο ερώτημα για τη σημερινή εξέγερση: μπορεί το υποκείμενό της να μετασχηματίσει τη διάχυτη οργή σε μια εξελισσόμενη δυναμική, να καθορίσει το πλαίσιο της σύγκρουσης και να υποχρεώσει τις υπόλοιπες δυνάμεις να το ακολουθήσουν; Το κράτος το ξέρει καλά, γι' αυτό ψάχνει πανικόβλητο "ηγέτες" και "εκπροσώπους", για να ξαναστήσει ένα πλαίσιο με αιτήματα, διαπραγμάτευση και λήξη. Προς το παρόν το πλαίσιο το ορίζουν ακόμα τα λυκειόπαιδα. Ο κίνδυνος όμως δεν είναι μόνο η καταστολή: στη Χιλή, η εξέγερση του 2019 πέρασε από τη συντακτική συνέλευση και την αριστερή κυβέρνηση για να

καταλήξει στην εκλογή της ακροδεξιάς, και η ίδια παγίδα στήνεται τώρα στη Γαλλία, με μια συνταγματική πρωτοβουλία της Αριστεράς που υπόσχεται στον “λαό” μια κυριαρχία που δεν θα ασκήσει ποτέ.

Ζούμε, λοιπόν, στην εποχή νέων επαναστάσεων. Η κοινωνική επανάσταση έχει μπει στο προσκήνιο με όρους που τους προανήγγειλαν όλες οι σύγχρονες εξεγέρσεις: αφορά πλέον την κοινωνική πλειοψηφία, γίνεται με όρους πλειοψηφίας και αμεσοδημοκρατίας, είναι ανοιχτή σε κάθε ενδεχόμενο στον δημόσιο χώρο, χαρακτηρίζεται από καθολική οριζοντιότητα και μένει μη διαμεσολαβούμενη από πρωτοπορίες, ηγεμονίες και ιδεολογίες. Τίποτα από αυτά δεν εγγυάται μια απελευθερωτική προοπτική· η οργή μπορεί να φέρει τη ρήξη, όχι όμως και την κατεύθυνσή της. Η μόνη εγγύηση είναι η συμμετοχή μας στη διαμόρφωση του νοήματος και η έμπρακτη παρέμβασή μας στους κοινωνικούς εμφυλίους του εδώ και του τώρα, χωρίς την εξαντλητικότητα της αφηγηματικής μας “αυθαιρεσίας”: μια συμμετοχή που δεν περιμένει την εξέγερση να μας μοιάσει, ούτε αποδέχεται άκριτα κάθε βία, αλλά παλεύει να περιφρουρήσει μέσα στη σύγκρουση ένα πλαίσιο που δεν επιβάλλεται απ’ έξω και συνδέει την οργή με τις αιτίες της.

Ο Κυρίαρχος, άλλωστε, δεν κρύβεται πια πίσω από δυσθεώρητα τείχη· είναι επιμερισμένος στην κοινωνία, δικτυωμένος και εσωτερικευμένος. Σε κάθε εξέγερση η θεσμίζουσα κοινωνία ξεσπά μέσα στη θεσμιμένη και οι άνθρωποι θυμούνται ότι τους θεσμούς που τους κυβερνούν τους έφτιαξαν άνθρωποι. Γι’ αυτό κάθε εξέγερση είναι αντιεξουσιαστική στη γέννησή της, και το ζήτημα είναι τι γίνεται μετά τη γέννα: αν το περιεχόμενό της θα απλωθεί σε μια διαρκή αντιπαράθεση, κατακτώντας όλο και περισσότερα εδάφη. Επανάσταση σημαίνει να αποσπάσεις από τον εχθρό χώρο και χρόνο, κι αυτό έκαναν τα λυκειόπαιδα κάθε πρωί που έκλειναν το σχολείο τους, κάνοντας το προαύλιο τόπο συνάντησης και συνωμοσίας.

Από την Αθήνα του 2008 στη Γαλλία του 2026

Εμείς το ξέρουμε από πρώτο χέρι. Τον Δεκέμβρη του 2008 ήταν κι εδώ οι μαθητές που βγήκαν πρώτοι, μετά τη σφαίρα μπάτσου σε δεκαπεντάχρονο. Ο Δεκέμβρης ράγισε τη βιτρίνα της κανονικότητας, αλλά δεν έμεινε μια έκρηξη οργής: το αντιεξουσιαστικό του πλαίσιο συγκροτήθηκε μέσα στις καταλήψεις και στις συνελεύσεις και κράτησε επειδή κάποιοι το περιφρούρησαν, ως τις πλατείες του 2011. "Ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση αλλά ερώτηση", έγραψαν οι τοίχοι.

Τώρα η ερώτηση δεν θα ξαναζωντανέψει ως επέτειος, και ούτε θα έπρεπε. Οι όροι υπάρχουν: η ακρίβεια, τα νοίκια που καταπίνουν τον μισθό, οι φοιτητές και οι μαθητές σε διαρκή πίεση και με μια μόνιμη ανασφάλεια για το μέλλον τους, η οργή για τα Τέμπη που γεμίζει τους δρόμους κάθε χειμώνα από το 2023 και βρίσκει κάθε φορά μπροστά της τους διαύλους της ανάθεσης. Αυτό που λείπει είναι η ικανότητα να ορίσουμε εμείς το πλαίσιο: να μη ζητήσουμε απλώς φθηνότερα τρόφιμα, αλλά να ρωτήσουμε ποιος αποφασίζει για τα τρόφιμα, και να μην αφήσουμε κάθε έκρηξη να γίνει αίτημα προς το κράτος, ψηφοδέλτιο ή δικογραφία.

Στεκόμαστε δίπλα στα αδέρφια μας στη Γαλλία: στα δεκαπεντάχρονα με τα σπασμένα σαγόνια και τα χαμένα μάτια, στους κρατούμενους μαθητές, στις γειτονιές που η Δημοκρατία θυμάται μόνο όταν καίγονται. Όχι ως θεατές από μακριά, αλλά ως κομμάτι της ίδιας ερώτησης, που τη θέσαμε κι εμείς στους δρόμους της Αθήνας και δεν την έχουμε απαντήσει ακόμα. Τη Chanel ας τη λυπηθούν, ας τη νοιαστούν και ας την αποζημιώσουν οι ασφαλιστικές. Εμείς μετράμε πόσος χώρος και πόσος χρόνος αποσπάστηκε, αλλά και πόσος θα μείνει δικός μας όταν σβήσουν οι φωτιές.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Νεκροί στα διυλιστήρια, στα εργοστάσια, στα απανταχού κάτεργα – Κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν- Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Στις 9 Οκτώβρη, σημειώνεται έκρηξη στις εγκαταστάσεις της Motor Oil στους Αγίους Θεοδώρους, κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης, με αποτέλεσμα τον θανατηφόρο τραυματισμό δύο εργαζομένων.
Πίσω από τις λαμπερές βιτρίνες της επιχειρηματικής ανάπτυξης, τα success stories και τους οικονομικούς δείκτες, κρύβονται τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Εκεί όπου η παραγωγή δεν πρέπει να σταματά, όπου τα κέρδη των αφεντικών προηγούνται των ανθρώπινων αναγκών και η ζωή των εργαζομένων λογίζεται αναλώσιμη. Για άλλη μια φορά, ο θάνατος βαφτίζεται εργατικό δυστύχημα και η εργοδοτική ευθύνη χάνεται πίσω από τις διαβεβαιώσεις για την ασφάλεια και την τήρηση των προβλεπόμενων διαδικασιών.
Η έκρηξη στη Motor Oil δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό, αποκομμένο από την πραγματικότητα της καπιταλιστικής παραγωγής. Στα διυλιστήρια, στα εργοστάσια, στις σκαλωσιές και στους δρόμους συμπυκνώνεται η ίδια βαρβαρότητα: εντατικοποίηση της εργασίας, επισφάλεια, εργολαβοποίηση, ανεπαρκής προστασία, εργοδοτική τρομοκρατία. Μια καθημερινότητα όπου οι εργαζόμενοι καλούνται να διακινδυνεύουν τη ζωή τους για ένα μεροκάματο, προκειμένου να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους.
Στο καθεστώς αυτό, το κράτος αποτελεί διαχρονικά αρωγό της εργοδοτικής ασυδοσίας. Με τις πολιτικές του επιλογές, την αποδυνάμωση των εργασιακών δικαιωμάτων και την υποβάθμιση της προστασίας των εργαζομένων, διαμορφώνει τους όρους για την αναπαραγωγή της εκμετάλλευσης. Η ανάπτυξη που ευαγγελίζονται κράτος και αφεντικά μεταφράζεται για εμάς σε έναν διαρκή αγώνα επιβίωσης, ενώ για εκείνους σε συσσώρευση πλούτου και εξουσίας.

Οι δύο νεκροί εργάτες δεν είναι αριθμοί σε μια στατιστική ούτε μια ακόμη τραγωδία. Είναι τα θύματα μιας συνθήκης που θέλει τις ζωές μας υποταγμένες στις ανάγκες της παραγωγής και την ασφάλειά μας εξαρτημένη από τις προτεραιότητες των αφεντικών. Τα ακριβή αίτια και οι ευθύνες για την έκρηξη οφείλουν να διερευνηθούν σε βάθος, χωρίς συγκάλυψη και χωρίς να μετατραπεί η υπόθεση σε μια ακόμη διαδικασία εκτόνωσης της κοινωνικής οργής.

Η Motor Oil έχει τα χέρια της βαμμένα με αίμα και αυτό δεν περιορίζεται στα όρια των διυλιστηρίων της. Ο όμιλος Βαρδινογιάννη συμμετέχει στο ευρωπαϊκό στρατιωτικό πρόγραμμα Sentinel, από κοινού με την Intracom Defense, θυγατρική της κρατικής ισραηλινής πολεμικής βιομηχανίας Israel Aerospace Industries (IAI), η οποία προμηθεύει με πολεμικό υλικό τον ισραηλινό στρατό και έχει αναπτύξει οπλικά συστήματα που χρησιμοποιούνται στις επιχειρήσεις στη Γάζα. Την ώρα που ο παλαιστινιακός λαός βιώνει τη βαρβαρότητα του πολέμου, η επιχειρηματική κερδοφορία διαπλέκεται με την πολεμική βιομηχανία και τους μηχανισμούς της στρατιωτικής ισχύος. Από τα διυλιστήρια και τα εργολαβικά συνεργεία μέχρι τα πεδία των πολεμικών επιχειρήσεων, οι ζωές μας υποτάσσονται στις επιταγές του κεφαλαίου. Η αλληλεγγύη στους εργαζόμενους και στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό είναι κομμάτι του ίδιου αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την κρατική βαρβαρότητα.

Να το πάρουμε αλλιώς. Να μη συνηθίσουμε τον θάνατο στους χώρους εργασίας. Να σπάσουμε την απομόνωση, να στηριχθούμε στις συλλογικές μας δυνάμεις, να συγκρουστούμε με τους εκβιασμούς κράτους και αφεντικών.

Απέναντι στην εκμετάλλευση και την εργοδοτική αυθαιρεσία, η απάντησή μας βρίσκεται στην αυτοοργάνωση, στην αλληλεγγύη και στον αγώνα. Γιατί μόνο μέσα από τη συλλογική αντίσταση μπορούμε να διεκδικήσουμε ζωές που δεν θα μετριούνται με βάση τα κέρδη τους.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Κρατικοποιούν Ιδιωτικοποιώντας – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος αυτός ο μεγάλος άρπαγας με ένα νέο φιρμάνι-προσταγή υποτάσει τη διαχείριση του νερού στην εξουσία του, από τις τοπικότητες και τους Δήμους, και μετατρέπει το νερό από κοινό αγαθό σε κρατικό εμπόρευμα με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Καταργεί τις κατά τόπους ΔΕΥΑ τις εντάσει στην ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ απομακρύνοντας το νερό και τη διαχείρισή του απο την κοινωνία.
Δεν είναι ότι πέφτουμε από τα σύννεφα στο άκουσμα του νέου νομοσχεδίου του ΥΠΕΝ για τους παρόχους υπηρεσιών ύδατος, όπου ουσιαστικά το κράτος κρατικοποιεί ιδιωτικοποιώντας περαιτέρω και αφαιρεί από τις τοπικές κοινωνίες τη διαχείριση των υδάτινων πόρων. Το ξέρουμε καλά, ότι ο κρατικός φιλελευθερισμός στοχεύει στο να ξεπουλήσει και να καταστρέψει ότι βρει μπροστά του, πόσο μάλλον στη δική μας περίπτωση, που πέρα από το ωμό κέρδος κυριαρχούν οι πελατειακές σχέσεις, οι εξυπηρετήσεις σε ημέτερους, η διαφθορά και οι απευθείας αναθέσεις σε κολλητούς και ολιγάρχες. Τόσο πολύ, μάλιστα, που έχουμε καταλήξει σαν κοινωνία να θεωρούμε όλα αυτά φυσιολογικά και στο άκουσμα κάθε νέου σκανδάλου ή κάποια νομοθεσίας που σφίγγει κι άλλο τον κλοιό γύρω μας να μένουμε απαθείς. Είναι γνωστή και πάγια, επίσης, η τακτική όλων των κυβερνήσεων να «συζητούν» και να ψηφίζουν, εν μέσω καλοκαιρινής ραστώνης, με τη στρατηγική του κατεπείγοντος, ακριβώς εκείνα τα νομοσχέδια που θα προκαλούσαν έστω κάποιες αντιδράσεις εάν δημοσιοποιούνταν έγκαιρα και δημιουργούταν γύρω από αυτά ο απαραίτητος διάλογος και η ενημέρωση της κοινωνίας.
Η ακολουθία των γεγονότων μιλάει από μόνη της:

❗ Μάρτιος 2026: Η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ μπαίνει στο μετοχολόγιο της ΕΥΔΑΠ μέσω της θυγατρικής Urban Services, αυξάνοντας μέσα σε δύο εβδομάδες το ποσοστό της από 9,71% σε 12,76% (με διάφορες πηγές να κάνουν λόγο πως ίσως να προσεγγίζει το 17%).

❗ Ιούλιος 2026: Η κυβέρνηση καταθέτει ένα νομοσχέδιο «κομμένο

και ραμμένο» στα μέτρα των μετόχων. Μεγαλώνει την ΕΥΔΑΠ, χαρίζοντάς της δεκάδες χιλιάδες νέους πελάτες, νέα περιουσιακά στοιχεία και ακόμη μεγαλύτερο ρόλο στη διαχείριση του νερού.
Κάθε φορά που μιλούν για «εξορθολογισμό», εννοούν ιδιωτικοποίηση – όπως ακριβώς έγινε με τη ΔΕΗ. Με ξένα λεφτά, άλλωστε, όλοι μπορούμε να κάνουμε αναδιαρθρώσεις. Το Κράτος αναλαμβάνει να καλύψει τα χρέη(δλδ εμείς) των ΔΕΥΑ που συγχωνεύονται, ώστε η ΕΥΔΑΠ να τις παραλάβει οικονομικά «καθαρές». Πιο συγκεκριμένα από το Δημόσιο αναλαμβάνει τουλάχιστον 34,5 εκατομμύρια ευρώ από συνολικές οφειλές 40,6 εκατομμυρίων ευρώ. Και φυσικά, δεν λείπουν τα γνώριμα πρόσωπα. Στο Δ.Σ. της ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ συμμετέχει ο Γιώργος Βερνίκος, πεθερός του Υπουργού Εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη. Ο ιδιώτης μπαίνει, η εταιρεία γιγαντώνεται με νόμο, κι ο λογαριασμός περνάει πρώτα στον φορολογούμενο και μετά στον καταναλωτή. Εύλογα γεννάται το ερώτημα: ποιος τελικά ωφελείται από αυτή τη μεταρρύθμιση;
Παράλληλα, όμως, το ζήτημα δεν αφορά μόνο το οικονομικό μοντέλο διαχείρισης του νερού, αλλά και το ποιος θα έχει τον έλεγχο πάνω σε αυτό. Η μεταφορά αρμοδιοτήτων από εκατοντάδες μικρότερους φορείς ύδρευσης σε μεγαλύτερους οργανισμούς όπως η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ σημαίνει ουσιαστικά μια μεγάλη αλλαγή στη σχέση ανάμεσα στις τοπικές κοινωνίες και στη διαχείριση ενός βασικού δημόσιου αγαθού, όπου, ουσιαστικά, αφαιρεί τον έλεγχο από τις σε ανώνυμες εταιρείες. Δήμοι και εργαζόμενοι στις ΔΕΥΑ έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους, υποστηρίζοντας ότι η συγκέντρωση αυτή μπορεί να απομακρύνει τις αποφάσεις από την τοπική κοινωνία και να περιορίσει τον άμεσο κοινωνικό έλεγχο πάνω στο νερό. Αντί να ενισχυθούν οι υπάρχουσες δομές με προσωπικό, πόρους και υποδομές, επιλέγεται η συγκέντρωση σε λίγους μεγάλους οργανισμούς με μια εντελώς χρηματιστηριακή λογική λειτουργίας.
Ας μην ξεχνάμε ότι το νερό έχει ήδη μετατραπεί σε εμπορεύσιμο και χρηματιστηριακό προϊόν από την εισαγωγή της ΕΥΔΑΠ στο Χρηματιστήριο το 2000 και τη μεταβίβασή της στο Υπερταμείο όπως έγινε αργοτερα και με την ΕΥΑΘ. Λέγαμε κάποτε, πως στο μέλλον οι πόλεμοι θα γίνονται για το νερό. Πώς να μη γίνουν, όταν ένα θεμελιώδες δημόσιο αγαθό μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε επενδυτικό προϊόν, την ίδια στιγμή που η κλιματική κρίση εντείνει τη λειψυδρία σε όλο και περισσότερες περιοχές του πλανήτη; Και εδώ βρίσκεται ίσως το μεγαλύτερο

πολιτικό ερώτημα: όταν η λειψυδρία χρησιμοποιείται ως επιχείρημα για την ανάγκη νέων μεγάλων έργων και αλλαγών στη διαχείριση του νερού, ποιος αποφασίζει τελικά για το μέλλον αυτού του αγαθού; Οι τοπικές κοινωνίες που ζουν τις συνέπειες ή μεγάλοι οργανισμοί και κεντρικοί μηχανισμοί που σχεδιάζουν τη διαχείριση σε εθνικό επίπεδο χωρίς να λογαριάζουν τις συνέπειες πάνω στο φυσικό πλούτο κάθε περιοχής;

Την ίδια στιγμή, το νομοσχέδιο θεσπίζει fast-track περιβαλλοντικές αδειοδοτήσεις για έργα λειψυδρίας, ανοίγοντας ξανά την όρεξη για την εκτροπή του Αχελώου. Δεν πρόκειται απλώς για θεωρητικές διακηρύξεις, αλλά για τη μεθοδευμένη επαναφορά του σχεδίου. Με αφορμή την κλιματική κρίση και τις εκθέσεις παραγγελίας πολυεθνικών, όπως η ολλανδική εταιρεία HVA, επικαλούνται την αντιμετώπιση της ξηρασίας για να δικαιολογήσουν τη μεταφορά έως και 300 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων νερού ετησίως. Ξεχνούν όμως να πουν ότι σε αυτή την ξηρασία οδηγηθήκαμε από τις δικές τους καταστροφικές πολιτικές δεκαετιών στον θεσσαλικό κάμπο, όπου η αλόγιστη εξάντληση των υπόγειων υδάτων και η επιβολή εντατικών, υδροβόρων καλλιεργειών –όπως το βαμβάκι– διέλυσαν τον υδροφόρο ορίζοντα. Στο όνομα αυτής της έκτακτης ανάγκης που οι ίδιοι δημιούργησαν, επιχειρούν τώρα να ξεθάψουν τα ημιτελή εργοτάξια στη Συκιά, ενώ η διαχείριση παραδίδεται στην ανώνυμη εταιρεία «ΟΔΥΘ Α.Ε.». Παρακάμπτοντας ξεδιάντροπα τις έξι αλλεπάλληλες ακυρωτικές αποφάσεις του ΣτΕ, το κράτος και τα επιχειρηματικά συμφέροντα επιχειρούν να νομιμοποιήσουν ένα διαρκές περιβαλλοντικό έγκλημα, μετατρέποντας τις λεκάνες απορροής σε πεδίο κερδοσκοπίας. Στο στόχαστρο βρίσκεται και η Ευρυτανία με το «Σχέδιο Εύρυτος»: ένα φαραωνικό έργο 750 εκατομμυρίων ευρώ (από 550 εκατ. του αρχικού σχεδιασμού) για τη μεταφορά υδάτων από τους παραποτάμους του Αχελώου προς την Αττική. Και το πιο προκλητικό; Για να γίνει αυτό, οι τροποποιήσεις στα Σχέδια Διαχείρισης Λεκανών Απορροής θα εγκρίνονται πλέον απλά με μια υπουργική απόφαση.

Σοβαρά ερωτήματα προκαλεί και η ίδια η κοινοβουλευτική διαδικασία: παρότι η ΡΑΑΕΥ αποκτά κομβικό ρυθμιστικό ρόλο, δεν κλήθηκε καν να τοποθετηθεί στην ακρόαση των φορέων στη Βουλή. Αν αγνοείται ακόμα και ο φορέας που καλείται να εφαρμόσει το νέο πλαίσιο, η δημόσια διαβούλευση μετατρέπεται σε προσχηματική διαδικασία. Έτσι, οι αντιδράσεις ξεπερνούν τον απλό φόβο της ιδιωτικοποίησης και αγγίζουν την ουσία του

μοντέλου διαχείρισης: το αν το νερό θα παραμείνει ένα αγαθό υπό δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο ή αν θα μετατραπεί σταδιακά σε μια υπηρεσία υποταγμένη στην οικονομική αποδοτικότητα και την εταιρική λογική.
Απέναντι σε αυτό, η κυβέρνηση επικαλείται τον κατακερματισμό των περισσότερων από 700 τοπικών φορέων ύδρευσης για να δικαιολογήσει τη συγκέντρωση των υποδομών στην ΕΥΔΑΠ, την ΕΥΑΘ και τη ΡΑΑΕΥ. Εδώ όμως βρίσκεται και η πολιτική διαφωνία. Όταν η διαχείριση περνά σε ανώνυμες εταιρείες και εποπτεύεται από μια Αρχή σχεδιασμένη για αγορές δικτύων, το νερό απομακρύνεται οριστικά από τις τοπικές κοινωνίες. Όσο κι αν η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι «δεν ιδιωτικοποιείται το νερό», η γιγάντωση των εταιρειών και η εμπορευματοποίηση του αγαθού τη διαψεύδουν – και απέναντι σε αυτό το σχέδιο, η κοινωνία και τα κινήματα θα δώσουν ξανά τους αγώνες που χρειάζεται.
ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΕΙ ΘΕΣΗ
Το νερό είναι κοινό αγαθό και μόνο η κοινωνία μπορεί να αποφασίζει για αυτό.

- 💧 Αμεσοδημοκρατική Διαχείριση
- 💧 Ελεύθερη Πρόσβαση
- 💧 Κοινωνικός Έλεγχος

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας
** Παλιότερη, αλλά επίκαιρη αφίσα του δικτύου αυτόνομων συνελεύσεων της ΑΚ, που κολλήθηκε πανελλαδικά για το ζήτημα του νερού*

20αχρονος εγκεφαλικά νεκρός από σφαίρα μπατσου – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος, για μια ακόμα φορά, με το εκτελεστικό του όργανο, την αστυνομία, δείχνει το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και

διατρανώνει το δικαίωμά του να αποφασίζει για τη ζωή και το θάνατο. Στο Άργος μια ακόμα δολοφονία ενός άοπλου ανθρώπου, γιατί δεν σταμάτησε σε τυχαίο έλεγχο, έρχεται να προστεθεί στη λίστα, που όλο και μεγαλώνει.

Οι μπάτσοι, με την κάλυψη του κράτους, γίνονται δολοφόνοι στο δρόμο, βιαστές σε Αστυνομικά Τμήματα, βασανιστές και εκτελεστές μεταναστών στα Κέντρα Διοικητικής Κράτησης, γίνονται ντίλερς, προαγωγοί, «νονοί» της νύχτας, κακοποιητές στα ίδια τους τα σπίτια. Δολοφόνοι και βασανιστές με νόμιμη άδεια οπλοφορίας που θα αθωωθούν στις ΕΔΕ ή στο δικαστήριο, φορτώνοντας τα θύματα με ψεύτικα επιβαρυντικά στοιχεία.

Το κράτος θα προετοιμάσει τη δολοφονία, θέτοντας στο περιθώριο ολόκληρες ομάδες ανθρώπων, δημιουργώντας ακούραστα τον «εσωτερικό εχθρό», τον αποδιοπομπαίο τράγο και φυσικά ενισχύοντας μέρα τη μέρα την αίσθηση της αστυνομίας πως έχει την απόλυτη εξουσία, πως ό,τι και να γίνει θα μείνει ατιμώρητη. Και η αστυνομία ως άτυπος δικαστής, με δίψα για την ηδονή της επιβολής ισχύος, θα έρθει να εκτελέσει την απόφαση του ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί ή όχι.

Μικροπαραβάτες, μετανάστες, ρομά, γυναίκες, ΛΟΑΤΚΙ, όποιος και όποια αντιστέκεται, όποιος αμφισβητεί την εξουσία τους, οποιοσδήποτε με «μη κανονική» συμπεριφορά ή αντίδραση, ακόμα κι αν αφορά άτομα στο φάσμα του αυτισμού, όπως ο εικοσάχρονος, οποιοσδήποτε από εμάς δεν υπακούσει, όλοι δυνητικά θύματα. Όπως έχει συμβεί τόσες φορές με τις δολοφονίες του Κώστα Μανιουδάκη, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Χρήστου Μιχαλόπουλου και πολλών ακόμη. Και το κράτος, για να φροντίσει το πιο πιστό και το πιο χρήσιμο σκυλί του, θα φροντίσει να γυρίσει το βλέμμα αλλού ή να το επιβραβεύσει.

Η δολοφονία στο Άργος δεν είναι η πρώτη, η πρακτική είναι γνωστή, όπως είναι και το σύνθημα:
Στην Ελλάδα και παντού: ΜΓΔ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος σε «Κατάσταση Εξαίρεσης» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Μόνος, με ένα σακ βουαγιάζ στο χέρι και ένα ταξί να περιμένει, έγινε το ευθυτενές βέλος της αξιοπρέπειας που καρφώθηκε στην καρδιά του ελληνικού κράτους. Το κράτος μπορεί να κατασκευάζει Άουσβιτς, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, μπορεί να κάνει γενοκτονίες και άλλα παρόμοια. Το «άτομο» όμως δεν το κέρδισε και δεν το διέσπασε ποτέ και πουθενά και ούτε πρόκειται να καθυποτάξει αυτό το ανήμερο θεριό.

Λένε πολλοί ότι πρόκειται για κρατική εκδίκηση. Εύκολη εξήγηση. Αυτό είναι για άλλου είδους κρατικές οντότητες. Για φθόνο πρόκειται, γιατί αυτός είναι που αντιστοιχεί σε ένα μικροαστικό κράτος. Αυτός ο φθόνος είναι που λειτουργεί στον απόκοσμο του λαϊκισμού της δουλοπρέπειας. Η εκδίκηση απαιτεί ενέργεια έξω από τον δημοσιοϋπαλληλικό δικαστικό κώδικα. Ο φθόνος είναι αυτός που ετεροκαθορίζεται και αποσκοπεί στην λεηλασία του «άλλου», προκειμένου να τον κάνει ίδιο με τα μούτρα του.

Να πούμε εδώ ένα μπράβο στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κ. Τζαβέλλα, και στο ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου που αποφάσισαν με εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο, ανεξάρτητα από τον νόμο και το σύνταγμα, με κριτήριο την ιδεολογία του εσωτερικού εχθρού. Αλλά και ένα ακόμη μπράβο στους δικαστές για την επίσης εθνικοσοσιαλιστική εφαρμογή της «Εξαίρεσης».

Το κράτος στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι μόνο του, αλλά έχει τη συναίνεση των λιγοστών σε βάρος, των μισάνθρωπων, των

μονίμως υποταγμένων στο υπάρχον. Έχουν τους λόγους τους όσοι ζουν διαμέσου των άλλων.

Στη φυλακή σαν κρατούμενος ο Γιωτόπουλος ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στα Μαθηματικά ενώ ανακηρύχθηκε διδάκτωρ από το Πανεπιστήμιο του Παρισιού και αυτό όχι για να σωφρονιστεί, αλλά για να αναδυθεί για να ζήσει. Και το πέτυχε πολλαπλασιάζοντας την αποτυχία του κράτους απέναντί του. Χορτασμένος άνθρωπος απέναντι σε ελλειμματικές κρατικές δομές και προσωπικότητες που τις διαχειρίζονται. Είναι 82 χρονών. Ε, και; Ο άνθρωπος δεν είναι βιολογικό ον, αλλά κοινωνικοιστορικό και ο Γιωτόπουλος η επιτομή αυτού του συμπεράσματος.

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος κέρδισε οριστικά. Ανέλαβε την ευθύνη για όλα και για όλους μας. Ας το παραδεχτούμε. Η στρατηγική της σιωπής αποδείχθηκε στην περίπτωσή του εκκωφαντική και τάραξε τα θεσπισμένα. Ξανά, λοιπόν, στη φυλακή ο Γιωτόπουλος ολόκληρος και πιο δυνατός.

Αυτή τη φορά το κράτος κατέρρευσε μπροστά του και μπροστά στα μάτια όλων μας. Το «αίσχος» έγινε πιο επαίσχυντο.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Εκδήλωση: «Γυναικείος Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός – μια πρόταση για την

οικοδόμηση ενός νέου διεθνισμού απέναντι στην Πατριαρχία και το Κράτος» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον) είναι ένα κάλεσμα για οργάνωση, αλληλεγγύη και κοινή αντίσταση. Εμπνευσμένο από φεμινιστικά και αυτόνομα γυναικεία κινήματα από όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν, επιδιώκει να δημιουργήσει χώρους όπου οι γυναίκες θα βρίσκονται στη πρώτη γραμμή για τη διαμόρφωση ενός καλύτερου μέλλοντος για όλους τους λαούς.

Το 2018, το Κουρδικό Γυναικείο Κίνημα άνοιξε επίσημα τη συζήτηση για τον Παγκόσμιο Γυναικείο Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό, την οποία μέχρι τότε είχε αναπτύξει μέσα στο δικό του πλαίσιο. Για τον σκοπό αυτό ξεκίνησε το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον). Το δίκτυο δημιουργήθηκε με τη συμμετοχή γυναικείων κινημάτων από την Abya Yala, τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Ευρώπη.

Αρχικά, επικεντρώθηκε στην εύρεση κοινών σημείων ανάμεσα στους αγώνες των γυναικών από διαφορετικές γεωγραφίες και στην ανάπτυξη μεθόδων για την ανταλλαγή εμπειριών.

Μετά τη διοργάνωση των Παγκόσμιων Γυναικείων Συνεδρίων το 2018 και το 2022, το δίκτυο στοχεύει τώρα να χτιστεί με πιο πρακτικό τρόπο.

Πώς μπορεί να ενισχυθεί η
αλληλεγγύη ανάμεσα στα γυναικεία κινήματα;

Και πώς μπορούν οι τοπικοί αγώνες να ενταχθούν σε ευρύτερες

διεθνείς επαναστατικές διαδικασίες, καθοδηγούμενες από γυναίκες, με στόχο τη συλλογική οικοδόμηση του μέλλοντος;

Αναγνωρίζουμε τον πρωτοποριακό ρόλο των γυναικών και των θηλυκοτήτων στην
οικοδόμηση της ειρήνης, αλλά και των εναλλακτικών απέναντι στην κυριαρχία και την καταπίεση. Πιστεύουμε ότι οι βαθιές διακρίσεις μέσα αλλά και ανάμεσα στις κοινωνίες, μπορούν να ξεπεραστούν, ιδιαίτερα με το χτίσιμο συμμαχιών των γυναικών και άλλων θηλυκοτήτων. Είμαστε πάντοτε μέρος της κοινωνίας και όχι αποκομμένες από αυτήν, ωστόσο πιστεύουμε ότι ως γυναίκες πρέπει να αναπτύξουμε τις δικές μας προοπτικές και
προτάσεις. Πιστεύουμε ότι η δύναμή μας βρίσκεται στη διαφορετικότητά μας. Οι κοινωνίες μας είναι η ραχοκοκαλιά μας και όχι τα κράτη ούτε κανένας στρατός τους.

Όχι εκείνοι που μιλούν για μας, αλλά εμείς οι ίδιες, με τις δικές μας φωνές, τις δικές μας εμπειρίες και τη δική μας θέληση. Όλα αυτά επιβεβαιώνονται από τις εμπειρίες στο Κουρδιστάν, την Παλαιστίνη, την Τσιάπας, την πραγματικότητα τόσων πολλών αυτόχθονων λαών στην Abya Yala, την Αφρική και την Ασία όπως και τους πολέμους στην Ουκρανία σήμερα, τη Γιουγκοσλαβία παλαιότερα, ή τη θανατηφόρα κατάσταση στα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης.

Πώς συντονίζουμε τους αγώνες μας ώστε να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε τον πόλεμο, την κυρίαρχη νοοτροπία και την πατριαρχία;

Ποιος ο ρόλος των εμπειριών του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν σε αυτό;

Η εκδήλωση αποτελεί μια εισαγωγή στην πρόταση του Παγκόσμιου Γυναικείου
Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού, τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν και τις πρόσφατες πρακτικές του δικτύου Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον), σε συνδιοργάνωση με την Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Αθήνας.

Πέμπτη 28/5, στις 20:00, στον Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»//Free Social Space “altai”.

Δίκη της υπόθεσης των Αμπελοκήπων. Με ποια στοιχεία ; Τον 18Α! – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας –

Ξεκινάει η δίκη της υπόθεσης των Αμπελοκήπων, την Τετάρτη 1 Απρίλη, στις 9 πμ, στο Εφετείο Αθηνών, χωρίς κανένα νέο στοιχείο για όλους τους εμπλεκόμενους. Ακόμη, η βούληση του κράτους να εξοντώσει τον Ν. Ρωμανό και τους συγκατηγορουμένους του παραμένει ίδια.

Καλούμε όλους και όλες στο Εφετείο να σταθούμε δίπλα στους διωκόμενους αγωνιστές.

Η έκρηξη και ο τραγικός θάνατος του Κυριάκου Ξ. στην οδό Αρκαδίας άνοιξε τον ασκό του Αιόλου της κρατικής καταστολής. Η αστυνομία πήρε στα χέρια της την υπόθεση των Αμπελοκήπων και τη μετέτρεψε σε μια φούσκα που τη φουσκώνει διαρκώς και είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα σκάσει. Χρέος δικό μας, της κοινωνίας και του κινήματος αντίστασης είναι αυτή η φούσκα να σκάσει στα χέρια των δημιουργών της και μάλιστα όσο πιο σύντομα γίνεται.

Η ιστορία της κρατικής καταστολής επαναλαμβάνεται…

Από το πρώτο ιστορικά αποτύπωμα μέχρι και το τελευταίο, βλέπουμε την ίδια τακτική με σκοπό την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου. Στήνεται γύρω από το αποτύπωμα μια ολόκληρη μεταφυσική πλεκτάνη από πολιτικές, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις. Συγκροτούνται ανύπαρκτες «εγκληματικές» οργανώσεις, στιγματίζονται και προφυλακίζονται άνθρωποι που στο τέλος ούτε τα δικαστήρια δεν μπορούν να τους καταδικάσουν και μετά από όλα αυτά αθωώνονται πανηγυρικά.

Όλες οι αποφάσεις δικών που στηρίχθηκαν στο δακτυλικό αποτύπωμα ήταν αθωωτικές και αυτές οι αποφάσεις έγιναν με αυτόν τον τρόπο νόμος. Γιατί η αστυνομία όμως επιμένει να «παρανομεί» επαναλαμβάνοντας την ίδια κατασταλτική τακτική;

·**Πρώτο** και ξεκάθαρο είναι ότι θέλει να επιβάλλει το ποινικό δίκαιο του εχθρού. Αυτό σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να τεθούν σε κατάσταση εξαίρεσης και με κάθε τρόπο να εξοντωθούν πολιτικά και υπαρξιακά αν είναι δυνατόν.

·**Δεύτερον** είναι ότι ο χώρος που συλλαμβάνει ομήρους για κατασκευή σκευωριών είναι από το κίνημα αντίστασης το οποίο θέλει να ποινικοποιήσει και να καταστείλει, καθιστώντας το ευάλωτο και περιθωριοποιημένο.

·**Τρίτον**: Μέσα από το όργιο των συλλήψεων και των προφυλακίσεων παράγεται ένα κλίμα τρομοϋστερίας και τρομολαγνείας που είναι μια αναγκαία συνθήκη, όχι μόνο για την νομιμοποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων όπως ο 187α, αλλά και για η διεύρυνσή του που αφορά πλέον το σύνολο των κοινωνικών αντιστάσεων.

·**Τέταρτον**: Μέσα από την ποινικοποίηση των προσωπικών συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων θέλει το άτομο τεμαχισμένο και απομονωμένο απέναντι στην κρατική καταστολή, μετατρέποντας τον δημόσιο χώρο σε στρατόπεδο απολύτου πανοπτικού ελέγχου.

·**Πέμπτον** και σπουδαιότερο είναι πως υπάρχει ένα μίσος της αστυνομίας και μια εμμονή με τη γενιά του Δεκέμβρη, την οποία

προσπαθεί να βγάλει από το χάρτη. Η επιτομή αυτής της γενιάς είναι ασφαλώς και ο Νίκος Ρωμανός που είδε την κρατική δολοφονία μπροστά στα μάτια του.

Όλα αυτά τα παζαρεύει με την εκ νέου σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο κίνημα αντίστασης που δεκαετίες τώρα μάχεται για τα δικαιώματα και την διεύρυνσή του. Στο πρόσωπό του δεν προφυλακίζεται μόνο όποιος/-α αγωνίζεται, αλλά το σύνολο της νεολαίας, στον βαθμό που η σύλληψή του είναι εντελώς αυθαίρετη.

Ενώ αρνείται κάθε σχέση με την έκρηξη της οδού Αρκαδίας, και αυτό είναι αλήθεια, η αντιτρομοκρατική τον ενοχοποίησε για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα, σε ένα μεταφερόμενο αντικείμενο δηλαδή.

Η Δικαστική και η αστυνομική εξουσία μας καθιστά ευάλωτους στο να μας συλλαμβάνει και να μας ενοχοποιεί χωρίς στοιχεία και στην ουσία χωρίς απόδοση κατηγορίας. Σπάζοντας με αυτό τον τρόπο κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, εφαρμόζοντας αποκλειστικά το ποινικό δίκαιο του εχθρού.

Έχοντας την εμπειρία της αστυνομικής τακτικής, έγινε από όλους αντιληπτό ποιος είναι ο νέος σχεδιασμός της αντιτρομοκρατικής και γι’ αυτό ανέμισαν σακούλες σε όλη τη χώρα, για να δηλώσουν την νέα κρατική κοροϊδία. Το αποτύπωμα είναι η αποχρώσα ένδειξη κάθε ασφαλίτικης σκευωρίας.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΜΑΝΟΥΡΑ, ΔΗΜΗΤΡΑ ΖΑΡΑΦΕΤΑ, ΣΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ, ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνα

Δε στεκόμαστε με καμία κυβέρνηση, κανένα στρατό και κανένα μπλοκ εξουσίας σε αυτόν τον πόλεμο – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η Αμερικάνικη μιλιταριστική κυβερνητική αλητεία βγήκε παγανιά να διασκορπίσει αίμα σε όλο τον πλανήτη. Από την Λατινική Αμερική μέχρι τη θάλασσα της Νότιας Κίνας και από την Αλάσκα μέχρι το Σουδάν και τη Σομαλία, η σύγχρονη πολεμική τεχνολογία παράγει το δίκαιο του ισχυρού και του επικυρίαρχου πάνω στη γη. Συνεπικουρούμενη από τον Ισραηλινό μιλιταρισμό, βομβαρδίζουν χωρίς καμιά αφορμή ένα άλλο κράτος, εξίσου μιλιταριστικό, δεσποτικό, θεοκρατικό.
Αδιάψευστος μάρτυρας του κρατικού μιλιταρισμού και επεκτατισμού στην περίπτωση του Ισραήλ αποτελεί το γεγονός ότι, ενώ έχουν αποδυναμωθεί απολύτως η Συρία, με την πτώση του Άσσαντ, η Χαμάς στη Γάζα και η Χεζμπολά στο Λίβανο, η βουλιμία για περισσότερη θανατοπολιτική, αντί να κοπάσει, εντάθηκε και επεκτάθηκε. Ο Νετανιάχου, αναγνωρισμένος εγκληματίας πολέμου με τη σφραγίδα του ΟΗΕ, συνεχίζει το γενοκτονικό του έργο, έχοντας δίπλα του τη δύναμη του επικυρίαρχου. Αντικατέστησε, μάλιστα, με τις πρόσφατες δηλώσεις του το Διεθνές Δίκαιο με το θεολογικό -(να θυμάσαι τι σου έκανε ο Αμαλήκ)- και εξοντώνει κυνηγώντας Αμαλικήτες, που τελειωμό δεν έχουν.
Όλοι και όλες γνωρίζουμε τι γίνεται δεκαετίες τώρα, αλλά και τι έγινε πρόσφατα, στο Ιράν, όπου με τις κρεμάλες και με το αίμα των εξεγερμένων κυβερνά η κληρικολαϊκή, καπιταλιστική γραφειοκρατία. Οι βομβαρδισμοί των ιμπεριαλιστών, όμως, δεν αφορούν αυτούς αλλά τους απλούς Ιρανούς και Ιρανές που δολοφονούνται καθημερινά σε μια διπλή κατοχή και καταστολή.

Ούτε φυσικά οι βομβαρδισμοί αφορούν τα πυρηνικά οπλοστάσια του Ιράν αφού γίνονται στις υποδομές ενέργειας και παραγωγής της χώρας, στα πολιτιστικά μνημεία, ακόμη και σε σχολεία.
Ωστόσο, η αντίσταση στο Ιράν συνεχίζεται στις νέες συνθήκες με πρόταγμα «Ούτε Μουλάδες ούτε Σάχης», οργανώνοντας οριζόντια δίκτυα αλληλεγγύης και πληροφόρησης σαν άμυνα απέναντι στην εκτεταμένη κρατική καταστολή. Το Αναρχικό Μέτωπο, μαζί με όσους αντιστέκονται, προσπαθεί να αποτρέψει την φίμωση της κοινωνίας εν μέσω καταστολής και πολέμου, διευρύνοντας τις παρεμβάσεις στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας και στα Πανεπιστήμια, πάντα δίπλα στις οικογένειες των δολοφονημένων από το κράτος και των πολιτικών κρατουμένων που βρίσκονται σε ευάλωτες περιοχές βομβαρδισμών.Η διεύρυνση του πολέμου φαίνεται να μην αφήνει αδιάφορα και τα υπόλοιπα εγκληματικά κράτη και προστρέχουν πρόθυμα σε μια συνοδεία πολέμου.
Από κοντά και το Ελληνικό κράτος -με πρόσχημα την Κύπρο, την οποία έχει ακρωτηριάσει με τα ίδια του τα χέρια μαζί με τα εθνικιστικά καθάρματα- προκειμένου να διασπείρει τον μιλιταρισμό εντός της κοινωνίας και να αντλήσει νέες κοινωνικές συναινέσεις για την αναπαραγωγή και συνέχιση της εξουσίας του.Το τι εννοεί το Ελληνικό κράτος όταν λέει «στέλνουμε τα πολεμικά πλοία και αεροπλάνα για την προστασία της Κύπρου» το έχει απαντήσει η ιστορία. Όποτε και αν πήγε ο Ελληνικός στρατός στην Κύπρο έφερε την καταστροφή του Νησιού. Με πλεκτάνες, συνωμοσίες, εγκλήματα, πραξικοπήματα, δολοφονίες Κυπρίων, προδοσίες. Όπως και το ’74, έτσι και σήμερα «προσκάλεσε» το Τούρκικο κράτος να χορέψουν πάνω στο σώμα του διχοτομημένου νησιού, όπου απο την μιά μεριά βρίσκονται τα F16 του Τούρκικου στρατού και απο την άλλη του Ελληνικού. Ο μιλιταρισμός προαναγγέλλει μια νέα δυνατή σφαλιάρα στο σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας όσο παρακολουθούμε αδιάφοροι.
Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, συνεπείς με τα πολεμικά κελεύσματα, δίνουν το παρόν σε αυτή τη δολοφονική συγκέντρωση στην Ανατολική Μεσόγειο. Δεν υπάρχει διεθνές Δίκαιο, υπάρχει το Δίκαιο του Ισχυρού. Τον ασκό του Αιόλου άνοιξε ο Ρώσικος κρατικός επεκτατισμός, εισβάλλοντας στην Ουκρανία για 2 βδομάδες και έχουν περάσει 4 χρόνια, αφού προηγουμένως πέρασε απο την Κριμαία, την Συρία, κάνοντας εξωτερική πολιτική με το στρατό.Παντού η προγύμναση ενός παγκοσμίου πολέμου δείχνει το χαρακτήρα της επερχόμενης σύγκρουσης. Όποιος θεωρεί ή πιστεύει ότι το Κράτος μπορεί να είναι και απελευθερωτικό εργαλείο,

καλά κάνει και διαλέγει το ένα κράτος μετά το άλλο, το ένα στρατόπεδο μετά το άλλο. Μπορεί να διαψεύδεται και να ματαιοπονεί αλλά εάν δεν ξεφύγει απο τις ανακουφιστικές κατασκευές περί στρατοπεδικών μετώπων, ιμπεριαλιστικών και αντιιμπεριαλιστικών κρατών, είναι άξιος της μοίρας του. Εμείς θα καλέσουμε τις κοινωνίες σε ένα αντιπολεμικό, αντιμιλιταριστικό προσκλητήριο ενάντια στα κράτη και στους στρατούς για να σταματήσουμε αυτή την τροχιά του θανάτου.
Στον πόλεμο μεταξύ του ηγεμόνα και του τυράννου, τα στρατόπεδα και τα εγκλήματα δεν τα επιλέγεις, τα πολεμάς. Έχουμε προ πολλού απαντήσει το ιστορικό δίλημμα το οποίο επανέρχεται κάθε φορά που το κράτος προετοιμάζει τις μηχανές του πολέμου: Ή η Κοινωνική επανάσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο Πόλεμος θα φέρει την υποταγή, την καταπίεση και τον θάνατο.
-Ούτε με τους κρατικούς καταπιεστές ούτε με τους απελευθερωτές.
-Να σταματήσουμε όλες τις πολεμικές επιχειρήσεις τώρα.
ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καράκας και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του

Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασσόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε

διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 15:00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ(ΑΘΗΝΑ)

Μπροστά στον Πόλεμο
Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, της Ρωσίας στην Ουκρανία, επί μια τριετία, και της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα, οι σφαγές στο Σουδάν, μας αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί και οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την επέκταση του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.
Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στο δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό, σαν κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.
Η εναντίωσή μας σε κάθε εθνικιστική και κρατική ιδεολογία θα έπρεπε να ήταν δεδομένη, λόγω του πανανθρώπινου αφηγήματός

μας, αλλά δεν είναι, όπως δεν ήταν και στο ιστορικό παρελθόν, γι’ αυτό σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε. Παρά τις γενικόλογες διακηρύξεις που πηγάζουν απο ιστορικά ιδεολογικά αφηγήματα, η στάση μας «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν υπήρξε αρκούντως αντιπολεμική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που έμειναν συνεπείς με τα νοήματα της κοινωνικής επανάστασης.

Σε αυτές τις «πολεμικές» καταστάσεις αυτό που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει την πολιτική στάση της πλειοψηφίας του κόσμου είναι κυρίως ο στρατοπεδισμός και η παράταξη σε ευρύτερα κρατικά μιλιταριστικά πολεμικά μπλοκ. Προέρχεται αυτό από την έντονη πίεση που ασκεί η κυρίαρχη ιδεολογία (εθνοκρατισμός), εμφανιζόμενη ως καθολικό φαινόμενο, διαπερνώντας ακόμη και τις φαινομενικά αντίθετες ιδεολογικές συσπειρώσεις ή μήπως από τον φόβο απομόνωσης μπροστά στην ορμητική βαρβαρότητα του επερχόμενου πολέμου επιλέγοντας τη συμμετοχή σε αυτόν; Η γνώμη μας είναι ότι ισχύουν και τα δύο.

Βρισκόμαστε «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε παραμονές του πολέμου, παρά την ένταση των περιφερειακών συγκρούσεων και την στρατοπέδευση. Ο χρόνος υπάρχει για να προετοιμαστούμε και να προετοιμάσουμε τα υποκείμενα, τα υποψήφια σφαγής, για μια άμεση ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ στρατηγική και δράση που να διαπερνά όλα ανεξαιρέτως τα σύνορα. Πράξεις και δράσεις σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη εκδηλωθεί είτε με τους λιμενεργάτες στον Πειραιά είτε με τους περίφημους λιμενεργάτες της Γένοβας, ενώ διάχυτο είναι το αντιπολεμικό κλίμα παντού.

Στη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου αφού περάσουμε απο τη Βουλή και καταλήξουμε στην Πρεσβεία να καταλάβουν ότι είμαστε Ή με την κοινωνική επανάσταση ή με τον πόλεμο και τα στρατόπεδα εξουσίας που αυτός δημιουργεί. Και αυτή τη φορά να το εννοήσουμε, κάνοντάς το κτήμα των αποκάτω.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας